

GYŐRI LAPOK.

Társadalmi, közművelődési és ismeretterjesztő közlöny.

Megjelenik hetenként kétszer u. m. szerdán és szombaton.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:	SZERKESZTŐSÉGI IRODA:	HIRDETÉSEK DÍJA:
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre . . . 6 frt — kr. Negyedévre . . . 1 frt 50 kr. Félévre . . . 3 „ — „ Egy hónapra . . . 60 „ Egyes szám ára 8 kr.	apáca-utca 22. sz. A lap szellemi részét illető küldemények egyenesen a szerkesztő nevére és lakására czimzendők. Kéziratok nem adatnak vissza.	Egész oldal . 16 frt — kr. Nyolczad old. 2 frt — kr Fél oldal . . 8 „ — „ Tizenhatod old. 1 „ — „ Negyed old. . 4 „ — „ Hirdetés bélyegdíja 30 „ Többszöri hirdetésnél tetemes árengedmény. A nyílt tér soronként 15 kr-ával számíttatik.

Babérlevelek.

Emlékezzünk még egyszer vissza a f. évi október 6-án lefolyt győri gyász-ünnepélyre! Mondottuk, hogy ezen ünnepélynek nem volt egyéb czélja, mint a nemzetet kegyeletre indítani dicső vértanunk emléke iránt s egyszersmind alkalmat adni a nemzetnek, hogy vértanunk utódai iránti részvétét nyilvánítsa, s hogy ez által ezen jeles utódok fájdalmának enyhítéséhez hozzá járulhasson. Most abban a helyzetben vagyunk, hogy mind a két czél helyességéről s egyszersmind sikerültéről adhatunk számot. A győri gyász-ünnepélyre az egész nemzet föllelkesült, annak megtartását az ország minden vidéke, minden hirlapja helyeselte s így azt mondhatjuk, hogy abban lelkileg az egész nemzet résztvett. Hogy pedig az ünnepély második czélja, a vértanuk hátrahagyott családtagjai fájdalmának enyhítése miként sikerült? arról a következő megírt levelek tesznek tanubizonyosságot. Mind-egyik levél a legtisztább öröm- s hálaérzettel áradoz, kétségtelenül elárulva azt, hogy a nemzet részvéte a kesergő utódok szívére valóban jóltevő vigaszként hatott. Van-e oly köszívű, kaján kebel, a mely ezen vigaszt tőlük megirigyelné s azt merné mondani, hogy a vigasz e nyilvánítása nem volt hazafias, nem volt helyes, felebaráti cselekedet?

Ezen levelek egyike sem volt nyilvánosság elé szánva: annál biztosabban tudhatjuk, hogy szerzőik a mit irtak, azt őszintén érezték.

Erezzük, hogy ezen levelek közzétételével némileg indiscretiót követünk el: de nem vehettük lelkünkre, hogy ezen lelkes sorokat elrejtjük a nemzet elől, sőt kötelességünknek tartottuk az egész nemzetnek felmutatni, hogy ime! mint éreznek az igaz honleányok; hogy így ezen erőslelkű nők példáján okuljanak s lelkesülhessenek a gyenge férfiak.

Kötelességünknek tartottuk továbbá e levelek közzétételét azért is, mert ezek igazolják a győri gyász-ünnepély nemes czélját s ezek adják meg a győri lelkes hölgyeknek, a győri honvéd-egyletnek s Győr közönségének az ünnepély létesítése körüli fáradaimkért őket megillető erkölcsi jutalmat.

Mindegyike e leveleknek úgy belbecsénél mint erkölcsi értékénél fogva igazi babérlevél, melyet mélyen tisztelt szerzőik a gyász-ünnepély rendezésében résztvett győri lelkes honleányoknak s honvédeknek küldöttek viszonzásul a nekik küldött babérkoszorukért.

Hadd legyen tehát nekünk is szabad e babérokkal kérkednünk s felmutatnunk, hogy Győr közönsége az okt. 6-ki gyász-ünnepély rendezésével ily babérleveleket fűzött hazafias érdemei koszorujába!

Közzöljük e szivreható leveleket t. Haeffner Ernő ur szivességéből azon sorrendben, melyben a győri Honvéd-egylet beérkeztek:

Mélyen tisztelt bajtársak!

Hálával tölt el azon kitüntetés, mely a győri 1848/49-iki honvéd-egylet által f. é. október 6-án rendezett ünnepély alkalmából hozzám intézett sorokban nyilvánul, s az átküldött babérkoszorú által mintegy élő kifejezést nyer.

Már magában azon tény, hogy néhai Dessewffy Arisztid tábornok az önök városában külön megemlékezésben is részesült — kell, hogy hálára kötelezzem, mert hisz a dicsőült emléke nekem kétszeresen drága, — első sorban mint hazafi és volt honvéd, — de mint rokona előtt is.

Azonban fölötté megtszítelő másrészt azon körülménynél fogva is, hogy csekély személyemet szemelték ki, a boldogultnak mintegy személyesítésére.

Távol álljon tőlem, hogy a magam egyéniségének tulajdonítsam e gyöngéd figyelmet; nem vagyok annyira sem érdemes, sem szerénytelen. — Én csak hü bizományos kívánok lenni, nem arra nézve, hogy szabadságharcunk ama egyik vértanujának dicsőségét hirdessem, hisz arra ő nem szorult, ott van az ő dicsősége elévülhetlen betűkkel bevéve Clio évlapján, de bizományos akarok lenni oly irányban, hogy önök s megbizók hazafiai tényét hirdessem s megóvjam az utókor számára itt Dessewffy Arisztid szülőföldjén.

Állítottunk mi is egy emléket, nem hideg érzezből, nem is érzéketlen köből, hanem az által, hogy egy Dessewffy Arisztid nevet viselő jogi tanszéket alapítottunk az eperjesi ág. hitv. ev. collegiumnál, melynek dísztermében ugyan csak az ő, jeles hazai művésznök Orlay Soma által festett életnagyságu képmása foglal helyet hazánk több más jelese között.

Ezen képmás előtt kívánom, hogy bemutattassék a babérkoszorú, a melyet a győri honleányok lelkes buzgalma font.

Fogadják és fejezzék ki, kérem, megbizók előtt is mélyen érzett köszönetemet, melylyel maradok Eperjesen, 1879. évi október hó 14-én.

hü bajtársuk
Dessewffy Lajos s. k.,
honvéd őrnagy.

Igentisztelt 1848/49-iki honvéd-egylet! Nagyrabecsült uraim!

A hazájáért érző minden igaz magyar szívébe örökre bevéve maradt 1849. október 6-iki aradi gyásznap évfordulójának, a sok jeles hazafiból alakult győri honvéd-egylet által rendezett országos ünnepélyt tudató, s folyó évi október hó 6-án kelt, valóban nagybecsű, mély hazafias érzést tanúsító levél a mélyen tisztelt honvéd-egyletnek, az ahhoz zárt „Győri Lapok“, „Győri Közlöny“ czimű lap-példányokkal, úgy az ünnepély programját tartalmazó irattal, — főleg pedig a nagy önfeláldozó szorgalom, fáradság és nagy anyagi áldozattal készült örökbecsű drágaemlékű szép babérkoszorúval együtt, a legnagyobb köszönet, s örök hálára kötelező mély érzéssel kezeimbe kaptam.

Boldog emlékü férjem kivégeztetése óta 30 erős és súlyos éven át, egy igazán forrón szerető nő s özvegy, mély fájdalmas érzésével ápolt visszaemlékezésem gyász- és kietlen mezején, e drága küldemény lesz a vigasztaló oszlop, melynél elborult kedélyem enyhülést lelend; drága ereklyéket fogom e szép koszorút a sirig megőrizni, s gyermekeim, s unokáimnak hátrahagyni, örök emlékeül annak, hogy a magyar nemzet fiai szívéből a haza szabadságáért küzdök, s különösen annak 1849. október 6-iki vértanui iránti tisztelet, s áhitatos emlék még ki nem aludt, — s a dicsőültek emléke, míg e haza áll, és fiai élnek, virágozni fog.

Fogadja a mélyen tisztelt honvéd-egylet, úgy a

honleányi erényekben minden időszakban tündökölt dicső győri hölgy-koszorú, rendkívüli türelmet, roppant fáradságot és szakügyességet igénylő szép aranyhímzésért, melylyel a beküldött koszorú fel-díszítve van, — úgy a nagyérdemű honvéd-egylet az ékesen szerkesztett sorokért s irántam tanúsított gyengéd figyelméért hálás köszönetemet, melynek ismételt kijelentése mellett magamat igen nagyra vett hazafiai emlékébe ajánlva, kiváló tisztelettel maradtam

a nagyérdemű győri 1848/49-iki honvéd-egyletnek Kelt Budapesten, 1879. évi október 15-én.

lekötelezett alázaszt szolgálója
Schweidl József honvéd tábornok özvegye szül.

Stotyto Bilinska Domicella s. k.

Méltóságos Elnök Ur!

és

Igentisztelt Honvéd-Egylet!

Fogadják legmélyebb hálámat a babérkoszorú megküldéséért, melyet mostoha atyám Lázár Vilmos halhatatlan dicső emlékének szenteltek úgy önök, valamint a győri lelkes honleányok.

Szent ereklye gyanánt fogom azt úgy én, mint családom megőrizni.

Az aradi gyásznap harminczadik évfordulójának megünnepléséért köszönettel tartoznak a haza jobbjai a győri Honvéd-egyletnek, mert, fájdalom, vannak már elegenden, a kiket emlékeztetni kell, hogy kik voltak azok a Vértanuk s mily hiven teljesítették honfiai kötelességöket — egész az akasztófaig: — dicső példát nyújtva a késő unokáknak, miként kell szeretni és szolgálni a hazát.

Meghatottan olvastam mind azt, a mi a gyász-ünnepre vonatkozik és köszönöm a szép beszédek és lapok megküldését. — valamint kérem a lelkes győri hölgyeknek is köszönetemet nyilvánítani, kiknek lelkes közreműködésével jutottam e becses ereklyéhez. — Maradok tisztelettel

Budapest, 1879. október 16-án.

Székely Imréné

szül. Halasy Madelaine.

Eger, október 17-én 1879.

Tekintetes Ur!

Fogadja forró köszönetem a megemlékezés- és szives ragaszkodásért, melyet Olga nővérem s irántam tanúsított.

Kérem, sziveskedjék az elnök urnak és Győr nemes szívé honleányainak is szívből jövő köszönetet mondani nevünkben.

A kegyelet ezen drága emléke, a mely kedves felejtethetlen jó atyámnak volt áldozva, némileg enyhíti azon roppant fájdalmat, mely szívében, annak csak végdobbánásával fog megszűnni.

Bár akkor még nővérem 4, — én pedig 2 éves voltam, de a fájdalom velünk nőtt. Drága jó anyám pár évig élte tul azon borzasztó csapást, a bánat megölte őt, szíve repedt meg; elköltözött ő is az égbe drága jó atyámhoz

Oh Uram! bár csak egyszer láthattam volna kedves arcát, csak egyszer tehettem volna drága kezeit fejünkre áldólag, úgy talán könnyebben esnék ezen szomorú emlék elviselése, csak egyszer csókolhatnám meg azon kezeket, melyek utoljára is értünk voltak imára kulcsolva.

Bocsásson meg, ha talán fájdalammal Önt unatatom és nem vagyok képes kellőleg megköszönni azt, mit oly nagyon szeretnék! De hiszen a magyar ilyet nem is köszönetért, hanem hazája iránti szeretetből tesz.

Isten áldja és vezérelje Önöket Uraim továbbra is nemes buzgalmok és a hazánk iránti szeretetökben, és ne feledjék a haza Vértanuit!

Még egyszer ismételve forró köszönetem, vagyok tisztelettel

Gröber Sándorné,
Knézich Iréne.

Tisztelt Egylet!

Lelkes Honfiak!

A nemzet elismerése és kegyeletteljes hálája vajmi magasztos.

Ezt érzem és meghajlok bensőséggel előtte. — gyűjtöm örök gyászfényolomba drága gyöngyszem gyanánt, ez némi enyhet nyujt beteg lelkemnek.

Átszellemült hálával, bánatteljes könyvekkel esköltam a szalagon imádott férjem dicső nevét, — fogadtam testvéri zálogul a koszorút (a vértanu képmására illesztém) a győri lelkes honfiak és a honleányi erényekben tündöklő hölgyektől, meghatottsággal, — ily gyöngéd figyelemben érzem nemzetem szerető kezét.

Köszönöm, — meleg kézzorítással ígérem, hogy ereklye gyanánt hordom szivemben, Győr városában a nemzet által tündöklő kegyelettel ünnepelt 30-ik gyásznapi emlékét!

Minden törekvésem volt és marad, a mi egy támasz nélküli gyenge nőtlől kitelhet, édes hazámnak némi hasznára lehetni, árváinak egy-egy könyvét letörölni melegsziív honfitársaim s társnéim segítségével, az Ő dicsőítésére.

Isten legyen velünk! ismételten köszönetet mondok a tisztelt egyletnek, a lelkes honleányoknak.

Budapest, 1879. október 18.

Kitünő tisztelettel

Damjanich János özvegye.

Következnek gróf Vécsey tábornok nejének levele, melyben a számára megküldött babékoszorút megköszöni; de e becses levél oly mély fájdalommal van irva, hogy olvasása az edzett férfikeblet is megrendíti, ennél fogva tartózkodunk e szent fájdalomról a fátyolt föllebbenteni, annál inkább, mert a levél magánszemélyhez lett intézve. E helyett az a szomorú szerencse jutott osztályrészünkül, hogy dicső vértanunk gr. Vécsey tábornoknak szeretett nejéhez kivégeztetése előtt félórával irt levelét az eredeti kézirat után közölhetjük, mely kéziratot a Múltóságos özvegy Grófnő köszönő levele kíséretében küldött meg a győri Honvéd-egyletnek emlékül. E levél szövege még eddig sehol sem volt közölve, csak a gyásznapi történetírói említik létezését; annál inkább felhívjuk reá tisztelt olvasóink becses figyelmét.

Megítélhetjük ebből, hogy mily kedvesen s jótékonyan hathatott az országos honvéd-ünnepély által nyilvánított részvét a bánatos özvegy szívére, hogy az, ily becses ereklyétől való megváltását sem tartotta magas árnak arra, miszerint e részvét iránti elismerésének szíve szerinti kifejezést adhasson!

A vértanu német nyelven irt utolsó levelének szövege a következő:

Meine theuere, meine angebethete Lina! mein liebes, mein tugendhaftes allerliebste Weib!

Ich sehe, es ist mein letzter Augenblick des Lebens — — ich muss sterben! — also nochmal's „Lebe wohl, Gott mit Dir und geleite Dich in allen Deinen Schritten — mein letzter Athemzug ist Lina, jenseits vereinigen wir uns gewiss in einem besseren Leben! Adieu gute Seele und verzeihe alles Leid, was ich Dir vielleicht ohne Willen zugefügt! — — ich küsse Dich, Deine und meine Tochter Gisella von ganzer Seele! Lebe wohl! Dein unglücklichlicher

Carl m. p.

Mutter, Milli, Szilla, Lency allen mein letztes Lebe wohl! 6. October früh 6 Uhr.

Kivülről:

An mein theueres Weib die Gräfin Carolina Vécsey — beim Fleischhacker Wagner — Petskaergasse mit einem eisernen Kreuze.

Ich bitte Dich theueres Weib nicht sende mir Milli, sondern fahre heute gleich nach Hatzfeld.

(Magyarul: „Drága, imádott Linám! kedves, hü, mindenekfelett szeretett nőm!

Látom, ez életem utolsó pillanata, — meg kell halnom! azért még egyszer „Élj boldogul“ Isten veled s vezérelje minden léptedet! — utolsó légtétvételem is ez lesz: Lina! tul a siron bizonyosan ismét egyesülünk egy jobb életre! Adieu jó lélek és bocsásson meg minden fájdalmat, a mit talán akaratom ellen is neked okoztam! Csókollak téged és leányunkat Gizellát egész lelkemből. Élj boldogul! Szerencsétlen

Károlyod s. k.

Anyám, Milli, Szilla, Lency vegyék mindnyájan utolsó üdvözlétem. Október 6, reggel 6 óraker.

Kivülről:

Kedves nőmnek, Vécsey Carolina Grófnőnek Wagner mézárónál, pécskai utcában. Egy vas kereszttel. Kérlek kedves nőm, ne küld hozzám Millit, hanem utazz el még ma Hatzfeldre.“)

Ezen, a halál küszöbén, a fájdalmas rít halál előtt néhány perczel irt levél a legnagyobb nyugalommal van irva, a nélkül, hogy a vértanu igaztalan bírói ellen vádat emelne, s a nélkül, hogy hős karja e sorok írásakor legkevésbé is remegett volna.

Az itt közlött s még ezután beérkezendő levelek díszes albumba kötve a győri Honvéd-egylet által a becsések győri muzeumában fognak örök emlékül letétetni.

Társadalmi fegyelem.

II.

Szorosb értelemben a köztörvények által előirt büntetések is társadalmi fegyelem eszközei, tágabb értelemben azonban a társadalmi fegyelem kiterjed a törvények hatáskörén túl, az erkölcsiség s becsület ellen bármikép elkövetett legcsekélyebb vétések megfenyítésére is.

Ezen fenyték, mint már az előző czikkben említve volt, nem áll egyébben, mint a becsület ellen vétkezők erkölcsi elítélésében vagy megrovásában.

Noha e szerint a fenyték e neme nem látszik azon elrettentő hatással birni, mint az írott törvények által alkalmazott testi és anyagi büntetések; lélektanilag mindazáltal az ily erkölcsi fenytékek mégis messzebb terjedő hatása van, mint a testi büntetéseknek.

Bármint tagadják is némelyek, a természet mindenkinek lelkiismeretébe ojtott fogékonyságot arra, hogy saját lealacsonyítását megérezze s a saját becsületén ejtett csorbát szégyenelje s e miatt magát s cselekvényét mások szeméi elől elrejtse. Azt, hogy ezen szégyenérzet a természettől minden ember keblébe be van vésvé, eléggé bizonyítja az, hogy annak hatását már az első emberpár is érezte, midőn — a hagyomány szerint — az első bűn után magukat s szégyenüket figefa levél alá igyekeztek rejtteni.

Ezen természetünkben gyökerező érzelmenél fogva az erkölcsi megrovás hatása két irányban is nyilvánul; t. i. egyrészlől a jobb emberek ösztönszerűleg elidegenednek a megrovott egyénektől; más részlől a megrovással jogosan illetett egyének ösztönszerűleg tartózkodnak a jobbak körében való megjelenéstől, s e két eredmény összehatásánál fogva az történik, hogy a nélkül, miszerint a társadalom erőszakos eszközöket használna, az erkölcsi fenytés alá esetek, vétkeességük fokához mért ideig, vagy saját megjavításukig erkölcsileg kizártnak vagy mintegy erkölcsileg meghalnak a társadalomra nézve.

Ezen erkölcsi eredményben, t. i. a becsület ellen vétőknek a társadalomból erkölcsi kizárásában vagy legalább a társadalom előtti becsük csekélységének velük való érzetetésében áll a társadalmi fegyelem lényegileg, s mivel ezen fegyelemnek minden erkölcsileg egészséges társadalomban ily eredménnyel kell birnia: annál fogva nem lehet azt annyira csekélyleni, mint a hogy korunkban hajlandók némelyek tenni, s annál fogva van neki a büntető törvényeknél messzebb terjedő hatásköre. De, hogy a társadalmi fegyelem ily hatálylyal birjon, ahhoz egy feltétel okvetlen szükséges; az t. i.

TÁRCZA.

A lágyfejű utolsó hazugsága.

(Tragicom-novelette.)

Fordította SZÖGYI G. V.

II.

Alig tűnt el az udvarnagy a közeli bokrok mögött, midőn az ifju hölgy, hirteleni ösztönzésnek engedve, utána akart iramodni — de már késő, a szük bejáratnál megjelent a várva várt, aggó szemrehányással szemében.

Elsápadva visszaesett a padra, mig amaz támaszára gyorsan elösietett, de ő méltósággal és erővel megakadályozá abban. „Nem ugy, herczeg ur.“

Ez haragosan toppantott lábával. „A fejedelem fia vala-e az, kit Ön ez óra mennyei örömeivel biztatott, vagy barátja, égő imádója?“

„Egy sem azok közül!“ mondá, igéző arcát bátoritanul hozzá felemelve. „Felséges urnőm fiát kérni akarám, hogy egy szép és szeretet által alapított létből ne döntsön önhaszonlesően és kegyetlenül egy nyomorult sötét jövőbe!“

„Nyomorult?“ szóla haraggal. „Nyomorult és

sötétnek nevezi Ön az életet oldalam mellett? Oh Coelestin, Coelestin, mily vétkeesen játszik Ön szerelmemmel!“

Nem tért ki többé forró szemének, mélyen aggodva és könnyörögve terjeszté feléje karcu rózsás kezét. „Mi vala ez? Ön akarná, Ön merészelné? Oh, bár soha nem engedtem volna áruló szivem vágyának, mely ez első és utolsó összejövetelet szükségesnek és üdvösnek szinlelte, sok fájdalomtól lettem volna megkímélve!“

„Coelestin —“

„Mit sem szabad hallanom, fenség, kivéve azon vallomást, hogy fölhagyna engem szomorú, vágó és igéző pillantásaival üldözni, hogy elfelejtse az értéknélküli gyenge személyt, ki pillanatnyi ideig szemét gyönyörködteté, hogy kegyelmesen megóvja hiremét és becsületemet!“

„Becsületét? Hol akadna az biztosabb támpontra, mint nálam?“ kérdé, jobbát ellenkezése daczára megragadván és túlarád gyengédséggel ajkaihoz szorítván.

„El van veszve az, pótolhatlanul elveszve, mihelyt az udvar fenségéd eltévelyedése nagy titkáról fog sugdosni! Igen, Armánd herczeg, e gyógyithatlan foltot nem tisztázhatnám, helyre nem hozhatnám,

egyedül a zárda komor falai látnák ezentul könyeimet fölteni! Az Ön szerelmének, herczeg, van-e joga engem az örök nyomornak kitenni!“

„Az örök boldogságnak, melyet én létesíteni akarok és fogok!“ kiáltá, nemes arcát mintegy esküre ég felé irányozva. „Coelestin, mily óriási akadályokat fest félénk fantáziája — szerelmem egy lehellete azokat a földhöz sújtja!“

„Ne beszéljen így, az Isten szerelmére, ne beszéljen így!“ mondá áradó könyvekkel. A való még zordonabb, mint táplált félelmem! Mit tevő legyek? Hagyjon most menekülni, midőn még nem késő. Félek, a gyanu nem alszik többé soká.“

„Addig alszik, mig szerelmünk vallomásával a fejedelem elé lépünk!“

„E fejedelem az Ön atyja!“

„Annál jobb, így aztán a beleegyezésre azonnal következik az áldás!“

„És anyja?“

„Ő velünk fog érezni —“

„És engem a legsilányabb hálátlansággal vádolni! Oh, herczeg, mily tévutakra vezet engem szíve! Hogy, én, az idegen, a szülei és gyermeki vonzalom szentélyébe furakodjam és a kapcsolatot szétépjem, melyeket a természet és egyetértés szőtt? A soha

hogya maga a társadalom is becsületlen legyen.

Mindenkinek jogában áll mások rossz cselekvényeit elítélni és megróni; másrésztől mindnyájunk lelkében van fogékonyság mások megrovására iránt, de egyes emberek megrovása még sem bír ránk erkölcsi hatással, ha az, a ki a megrovást tette, maga is hibás vagy rossz ember, vagy ha nem igazságosan lettünk általa megróva.

Rossz ember megrovása nem bír fenytő hatással, sőt azt nemcsak a jók, de a rosszak is dicséretül szokták tekinteni. Ha pedig igazságtalanul rovatunk meg: lelkiismeretünk azonnal megsugja, hogy nem vagyunk hibásak, minélfogva a megrovást nem csak nem ismerjük el magunkra nézve fenytékül, sőt ellenkezőleg a megrovó vesztit el előttünk erkölcsi tekintélyt s mi tartjuk őt, mint rágalmozót, elítélendőnek.

Igy áll ez a társadalomra nézve is. Romlott társadalomban egy részről nincs is, ki az erkölcsi fegyelmet gyakorolja, de ha volna is: az erkölcsi megrovásnak nincs azon feddő s mintegy kiközösítő hatása, mint a becsületlen egyének társaságában szokott lenni. Romlott társadalomban a romlott egyének érzik magukat otthon, ők hordják fenn fejüket, míg a becsületlenek kell lenézve magát elrejtjenie.

Ellenben ha a társadalom tulságosan, vagyis igazságtalanul gyakorolja fegyelmi hatalmát, ez által szintugy elveszti erkölcsi tekintélyt, mivel ezzel annak adja jelét, hogy vagy nincs tiszta fogalma az erkölcsről s becsületről, vagy nem tartja azt kellő tiszteletben, a mi ismét csak azon következtetésre vezet, hogy magában a társadalomban is hiányzik a kellő erkölcsiség és becsületesség.

Ily nagy jelentősége van a társadalmi fegyelem mikénti alkalmazásának magára a társadalomra nézve. Akár hanyagul, elnézőleg, személy-válogatólag; akár tulságosan, igaztalanul él e jogával: mindenkép azt árulja el, hogy vagy meg van már romolva, vagy biztos romlásnak van indulva.

E szélsőségek ellen csak a becsület helyes ismerete s tisztelete védi meg a társadalmat. Valamint a becsületlen ember jól érzi becsületének értékét s ennélfogva megérez, s elítél minden, a becsületen ejtett legkisebb sérelmet, de ugyanennélfogva megbecsüli azt másokban is: ugy a becsületre feltékeny társadalom gondosan örökösök saját erkölcsi tekintélye felett, személyre tekintet nélkül elítél minden becsület elleni legkisebb vétséget, s kiküszöbölni igyekszik kebeléből a becsületsértőket; de a saját maga iránti tekintetből is óvakodik tagjainak becsületét ok nélkül kisebbiteni.

Ugy egyesekre, mint a társadalomra nézve a

saját becsület mutatja meg a helyes mértéket, melylyel mások becsületét mérlegeljük s a társadalmi fegyelmet gyakorolják. Ebből végfolyományként következik, hogy ugy egyesek, mint a társadalom erkölcsi értékét vagy romlottsági fokát meg lehet itélni abból, a mily módon a társadalmi fegyelmet alkalmazni szokták.

Megítélhetni például, hogy oly társadalom, ahol egyrésztől a becsület s érdem nem talál kellő méltánylásra; az érdemtelenek s romlott egyének ellenben büszkén jelenhetnek meg a társadalomban, sőt ők viszik ott a főszerepet, s ők foglalják el a főbb polczokat; másrésztől pedig a társadalom, a közvélemény s egyesek tulszigirosszal, igazságtalanul bánnak fegyelmi jogokkal s a közönség ugy nyilvános gyülekezetekben, mint a hírlapokban nem is becsületbeli, hanem személyes s párttekinetekből sárral dobálja mások becsületét: az oly társadalom az erkölcsi romlottságnak legalább is szélén áll s így vesztének kezd indulni.

Vajha a romlottság eme jeleit hazánkban is soha ne észlelhettük! Dr. Karika Antal.

A „felolvasások“ kérdéséhez.

II.

Hogy a „felolvasások“ mindig találnak méltó hallgatóságra városunkban, és hogy azok tartása, mint a társadalmi élet egyik erkölcs- és izlés-nemesítő jelensége, valóban szükséges, az kitünik mult cikkünk fejtegetéséből, mely szerint felolvasások hol itt, hol ott szoktak tartatni koronkint, s így ez a jelenség vált városunk tengeri kigyójává. Azonban nem járja, hogy ez úgy oly mostoha, vagy inkább apátlan és anyátlan árvája legyen városunknak, hogy házról házra bolyongva tengesse silány életét. Kimutattuk azt is, hogy annak sem az iparos-körben, sem a casinoban tulajdonképeni otthona nincs és ne is legyen.

A figyelmes olvasó már ebből gyaníthatja a mi tervünket és ajánlatunkat. Mai napság már minden szakszerűen műveltetik, vagyis minden egyesületnek megvan sajátlagos célja, e mellett egyebet csak mellékesen s így hiányosan művelhet, s így jobb, ha nem is művel. Nos tehát legyen a felolvasások tartására s azok rendezésére külön egyesület, külön kör. S ezzel tudjuk, hogy teljesen újat nem ajánlunk, mert némileg a mély álomban szunnyadó „ismeretterjesztő egyesület“ akarjuk felébreszteni, de ismételjük, hogy csak némileg. Mert még mondani valónkat nem fejeztük be.

Nekünk eszünk ágában sincs bárkit is a maga passiójában háborgatni, ha az azzal minket miben sem bánt vagy akadályoz. Azt azonban mégis fájó szívvel észleljük, hogy napjainkban épen nem a szellemi és erkölcsi haladás emeltyüül szolgáló egyesületek virágoznak, hanem inkább azok, melyek kivá-

lón a szórakozást, s pedig daczára a közszegénységnek, a drága szórakozást célozzák.

A társulási szellem még csak a serlegek, no meg a löfegyverek közt talál kellemes otthonra.

Csak hogy még e szomorú tünemények sem lehetnek igazi akadályai a nemesebb egyesületek virágzásának, nem különösen a felolvasásoknak, melyeknek tulajdonképeni idenye a tél.

S hogy e kis kitérés után, mely nem egészen fölösleges a tárgyhoz, tervünk teljes előterjesztését befejezzük, a feletti sajnálatunkat kívánjuk kifejezni, hogy még egy másik izlés- és kedélynemesítésre hivatott egyesület szünetel oly régen. Mindenki tudja, hogy az ének- és zeneegyletet értjük.

Városunkban, s ezt örömmel constatáljuk, annyi az érdekes felolvasások tartására hivatott egyén, s annyi a zene különféle szereinek ügyesebbnél ügyesebb művelője, hogy valóban szégyenpirnak kell arczunkat elfutnia, midőn látjuk, hogy minden megkívántató kellék s anyag megvolna a legmagasb szellemi élvezet megteremtésére, csak a rendező szellem, az egyesülési hangulat hiányzik.

Egész utopia lehet reánk nézve e tekintetben Sopron városa, melyet magunkkal, mint magyar várossal szemben, szeretünk még oly igen németnek mondani, pedig lám, az már évek óta teremtett magának „irodalmi és művészeti kört“, melynek ülésai a legkitünőbb élvezetet nyújtják.

Tudjuk, hogy nem illő, sőt majdnem tilos dolog a nyilvánosság előtt mosogatni azt a szennyest, mely szerint, noha lapársunk rámutatott már régebben a soproni egyesületre, s noha e lapok is már buzditó cikket hoztak e tárgyban, mindannak daczára az eszme megvalósulni nem tud, mert nem akartatik. (Készakarva használtuk e személytelen szenvedő alakot.)

Mi tehát újra szólunk mindazokhoz, a kiket illet, s a kik érzik magukban, hogy ez nekik is szól, vetkőzzük le a rideg közönyösséget, s alakítsunk városunkban is irodalmi és művészeti kört.

Mint egyik legfőbb előnyét e körnek, azt kívánjuk kiemelni, hogy változatos műsora mindenkit vonzani és érdekelni fog. Egyiket a felolvasás, másikat valamely classikus irodalmi mű előadása, a harmadikat a zenei- vagy énekrészlet fogja kiválóbban vonzani, de mindannyiját változatos műsor.

Semmiféle további részletekbe bocsátkozni nem szándékozunk, csak újlag felhívjuk az illetékes egyének ügyszeretét e tárgyra, s e tervre, mely által, tulajdonképen a két régen alvó nemes irányu egyesület a házassági kötelékben ébred új életre, s mely által a „felolvasások“ tulajdonképeni otthonnt nyernek.

Néhány arra hivatott férfiú létesítsen bizalmas tanácskozást, s csak az első rög legyen megtörve az uton, mindjárt könnyebben haladunk.

Előre a legnemesebb egyesülési szellem nevében és érdekében!

Argus.

meg nem zavart béke helyére szórjam én a czivódás, gyanu és bizalmatlankodás üszkeit? Armánd, az égre mondom, mielőtt azok családi boldogságát veszélyeztetik, engem szerencsétlen már rég tönkretettek!

„Itt pihenj,“ mondá ő bensőséggel, a remegőt keblére vonva „és biztos helyen léssz.“

Az kiszakítá magát öleléséből. „Nem, nem, e mézes szavakkal nem szabad jogézetemet elaltatnom — már nagyon is soká engedtem e mámornak! El kell válnunk — el örökre!“

A herczeg pillanatra eszmélve nézett maga elé. „Jobb lett volna a gyümölcsöt még egy darabig hallgatag burkában érlelni hagyni, lassankint érve, kevésbé leendett nehéz azt leszakítani, de aggodásod, daczod határoz! Most sietek a fejedelem elé!“

„Kegyelmes Isten!“ kiálta ő rémesen, vonakodás nélkül karjaiba rohanva, mintha őt védni akarná. „Őn e szörnyűségre vállalkoznék?“

„Én nyugalommal és teljes tisztelettel ki akarom előtte jelenteni, hogy elhatározott szándékom Coelestin nőül venni, egyebet semmit! Ez elegendő kezesség leend számodra, hogy szerelmem komoly, őszinte és hű! Amaz óra után többé meg nem tagadhatod tőlem a menyasszonyi csókot, melyet most nélkülözöm kell!“

Coelestin tiszteletteljes és ájtatos meghatottsággal pillantott fel a szép, komoly férfura, kit életénél jobban szeretett és Édeneül tekintett, kit egykor birhatni vágyai netovábbjának vallott, és erős hite, bátorsága mégis ingadozott. Nedves szeméit lesütve, halkan rebegé nevét.

Ő a gyenge hangot meghallá, és mélyebben hajolt le hozzá, mind mélyebben, míg ajkai kecses száját fedték — az első, a legszentebb csókra.

Boldogan mosolyogtak egymásra és erősebben tarták egymást átölelve — a fenyegető jövő alá szállt a jelennek májusai kéjében. Elfelejték a komor, hűvös odort, hol a szerelem őket mennyei birodalomuk fénylő magasságára emelé, elfelejték az időt, a fukaron kimért időt, midőn egy pillanat határtalan boldogságot teremtett és avval őket megkínálta.

„Eltökélésem szilárd, kedvesem, előbb megkíséríhetném pályájából kimozdítani a földet, mint engem elválasztani tőled és birtokodtól! És mi rendkívülit kockáztatnék? Mint az uralkodó család másodszültött fia, önállóbban és korlátlanabban járhatok el ügyemben, mint a trónörökös. Az örökösödési rend biztosítva már s így boldogságunk utolsó akadályai el van hátrítva. Én se családomat, sem az országot, se magamat nem károsítom, ha szívem vonzalmát, lelki-

ismeretemet követem — ez a bizodalom! Atyám heves ugyan, de nemes érzelmű, a hir őt meglepi majd, fölizgatja, de elvégre is kibékítjük — anyám szive pedig előttem még ismeretesebb mint előttem. Ne félj tehát semmit, minket mi sem akadályoz, hacsak saját aggodásunk nem!“

Gömbölyű karjait egészen nyaka körül foná és rózsás arcát kérésleg szorítá az övére. „Késedelmezél még az édes titok lepleinek szellőztetésével idegen fülek előtt, részemről állhatatos, bátor akarok lenni és benned ugy bizni mint enmagamban!“

„Óhajod szerint tehát az alkalmas pillanatot bevárom, mivel szerelmünket senki se gyanítja. Addig is titkon élvezzük jövődö boldogságunk kedves előhírnökeit. Öntudatlanul közelit feléd sorsod, mely játszian hordja öledbe hűséged zálogát. Már nem messze a nap, Coelestin, mely téged nőmmé avat!“

Halkan lehajtá fejét. „Én üdvödért csak imádkozhatom. Vajha a kegyes Gondviselés irányozná lépteidet, hogy az atya szívét lelnéd és nem a fejedelemét. Isten veled!“

„Szébb és fényesebb időben még viszontláthatjuk egymást!“

„És többé el ne kelljen válnunk, édesem!“

(Folyt. köv.)

Színház.

Szombaton, november hó 1-én adatott: „Kisasszony feleségem.” vig operette 3 felvonásban. Irta Leterier és Vanlov, fordította Rákosi Jenő. Zenéjét szerző Lecocq. Tavalról jól ismert szép zenéjű s kedves bohóságu operette, melyben ma Érczi, Frikkel igen helyesen, jó kedvvel játsza s szépen énekel. Avelin szerepében Váray Mariska kielégítő volt. Az előadás általában sikerültnek mondható, s a ház csaknem zúfolásig megtelt.

Vasárnap, november hó 2-án adatott: „Halottak estvéje s ima a temetőben,” német eszmék után össze szőtt-fönt alkalmi népdrama 3 szakaszban, mely igen csattanósan végződött, a mennyiben oly erős pisztoly durranás ölte meg az ártatlan Annát, mely egy kis mozsár-ágyúnak is becsületére vált volna. Azonban figyelmeztetnünk kell az illetőket, hogy ily erős töltésű lövés könnyen kárt okozhatna a színpadon. A szerencsétlen Anna kisebb puffanásra is, bizonyosan össze-rogyott volna. Follinus Aurell pedig szívünk-ből sajnáltuk, hogy oly borzasztóan iszonyu szerepben kellett neki a mai estét átkínódnia, mely bizonytal nem az ő számára készült. Fogadja őszinte részvétünket! Eljátszhatta volna biz azt ő helyette más is; a darab semmivel sem lett volna rosszabb az által! — A ház a páholyokat s támlás székeket kivéve, szépen megtelt.

Hétfőn, november hó 3-án adatott másodszor „A Csók!” eredeti vígjáték. Talán kissé hamar is volt az ismétlés. De hiszen a csókot, kivált ha édes, szívesen ismétli akár-ki. Az előadás jó volt; közönség szép számmal volt jelen.

Kakasly.

Napi hírek.

— **Kimutatás.** A győri szentháromsághoz czimzett közkórházban az 1879. évi október hóban betegforgalomról. Szeptember hó végével ápolás alatt maradt 42 beteg: 20 férfi, 22 nő. — Október hóban felvételű 89 beteg: 57 férfi, 32 nő; ápolatott összesen 131 egyén, 77 férfi, 54 nő. Ezek közül elbocsátott, gyógyulva 69, javultan 2, gyógyulatlant 1; meghalt 15 egyén: 9 férfi, 6 nő; a meghaltak közül haldokolva hozott 1 férfi, és 1 gyermek halva született. Október végével ápolás alatt maradt 44 beteg: 17 férfi, 27 nő, az egész idő alatt felmerült napok száma 1237 nap.

— **Illetékes helyről felszólaltak** azon törvényellenesség miatt, mely gabnapiacunkon egész nyíltan elkövetetik. Ugyanis számosan, dacára a törvény szigorú tilalmának, most is nyíltan mérőszámra vásárolják a gabonát, és különösen a disznó-kereskedők majdnem kivétel nélkül azok sorába tartoznak, kik a kukoricea vásárlásánál ezen tilalmat megszegik. A mint halljuk, ez köztudomásu dolog, miért is csodálkozásunkat fejezzük ki a felett, hogy eddig az örökös hatóság figyelmét elkerülte, melyet ezennel felébreszteni kötelességünknek ismerjük ugy a törvény előtti tisztelet, mint azon kereskedők érdekében, kik ezen eljárás által, miután nekik a vétel megnehezítették, kárt szenvednek.

— **Halottak estéje** az idén is, mint minden évben, nagyszámu közönséget vonzott oda, hol elhunyt kedveseink örök álmukat aluszszák. Vasárnap este a sirok többnyire kivilágítva voltak és koszorúkkal feldíszítették. Különösen feltűnt pompás feldíszítése által a Szalacsy nővérek, dr. Szalacsy Franciscsi Kázmér, Caneider-család és több mások sirja.

— **Megjelent a „Győrvidéki Gazda”** 3-ik — November havi-füzete érdekes tartalommal. Van e füzetben egy alapos szaktudománnyal irt értekezés az állatfajoknak az újabb, Darwin-féle elvek alkalmazása általi nemesítése tárgyában, Dr. Nagel Emil tanár irtól. Ajánljuk ezen czélszerű lapot vidéki gazdaközönségünk figyelmébe.

— **Halottak napja Bönyött.** A szabadság jogos védelmi harcában elvérzett Pálffy Károly honvédbuszár főhadnagy díszes sarkóval ékeskedő sírdombjánál: a haza egyik szent halottjáról, egyik legel-szántabb bajnokáról kegyelettel emlékezett meg közönségünk legválogatottabb közönsége és legnagyobb ér-

telmisége. Az önkéntes tűzoltó-egylet disztyenruhában egyleti lobogójával vonult ki a temetőbe, s ott a közönséggel együtt a Szózatot elénekelték, ut. Szalay Pál lelkész ur mondott hazafias szellemű gyászbeszédet, mire a sarkó — Mihályfy Elvira ur-hölgy honleányi drága ajándékával — megkoszoruztatott. E megható ünnepélyt a Hymnus elzengése fejezte be, és dicső, magasztos képe volt a hazafiui, mint a honleányi kegyeletnek. Böny, 1879. november 2-án. Takács Mihály, a bönyi önk. tűzoltó-egylet jegyzője.

— **József főherceg.** Cohn Mór és társa helybeli divatárú-kereskedését azon kitüntetés érte, hogy József főherceg fenséges családja részére nagyobb megrendeléssel szerencsételtette. E ténynek mi kétszeresen örülünk. Örvendetes ugyanis látni, hogy városunkban oly üzletek léteznek, melyek a korszellem színvonalán állva, a legmagasb igényeket is kielégíteni képesek, — azután pedig minden esetre örvendetes dolog, hogy ő Fensége hazai üzletet szerencsételt megrendeléseivel akkor, mikor bécsi és párisi kereskedők egyre esengenek magas kegyének megnyerése után.

— **Szép meglepetés.** E napokban egy szegény asszony állt meg a győrszigeti gyógyszerár ajtaja előtt és váltig nézte az ajtóra festett képet, mely neki különösen tetszhetett. Elanálógott szegényke és ábrándozásának kéjéből csak akkor riadt fel, midőn K-ék nagy kutyája reá ugrott és úgy megharapta a szegény asszony karját, hogy vékonyka ruháján át szivárgott a vér. Az asszony majd el nem ájult ijedtében és később fájdalomában. E dolgot mi saját szemünkkel láttuk; már most kérjük, nem gyöngyület az, midőn az ember főnyes nappal is ily viszontagságoknak van kitéve? Nem lehetne e jó ebet legalább nappal lánczra tenni?

— **A „Csingelingi csárda.”** Ez aztán hely! Ugy mondják, hogy hónapok óta sem volt még bezárva, éjjel-nappal zene, táncz, zavargás, hogy a közelében lakó szomszédok már elaludni sem bírnak zene nélkül. Innen kerülnek ki azon egyének, kik főutezánkban oly lármát csapnak, mintha heti vásár volna az égben.

— **Ajánlkozás.** Egy volt megyei, jelenben rendelkezés alatti államhivatalnok, ki aközgazgatási, törvénykezési, árva- és végrehajtási, ugy pénzügyi ügyekben és ezzel kapcsolatosan a német és magyar nyelvben mind fogalmazás, mind pedig az írásbeli teendőkből jártassággal bír, kíván valamely ügyvédi vagy más hivatalba alkalmaztatni. Bővebb értesítést a szerkesztőség ad.

Különfélék.

— **Pottyondy Ágost** ügyében okt. 31-én volt a végtárgyalás Sopronban. A törvényszék Pottyondy 4 évi börtönbüntetésre ítélte a vizsgálati fogság beszámításával. A közzéadó és az elítelt fölebbezték.

— **Madarász János gyilkos** kivégzésének az előleges tervszerint tegnap reggel 7 órakor kellett megtörténnie. A tegnap estig érkezett pesti lapok még csak a halálos ítélet kihirdetésének s a siralomházi jelenetek részleteinek előadásával foglalkoznak, melyekből kitűnik, hogy Madarász az utolsó óráig megbánást nem tanúsított, minélfogva, ugy látszik, sorsát megérdemelte.

— **Végrehajtás lámpaféynél.** Ily czim alatt írja meg gróf Toldalagi Zsigmond Sajó-Udvarhelyről az adóvégrehajtási nyomorúságok egy páratlan fejezetét a „Magyarország”-ban. „Október 19-én vasárnap 11 óra után éjjel 3, 50 zsák rozsossal terhelt megrakott béres szekeret indítottam utnak Beszterczére, hogy gabnakereskedőm a megvásárolt rozsot 20-ikán reggel átvehesse, midőn mintegy 40 vasvillával fegyverkezett tömeg, a falusi bíróval élőkön, a közuton azokat feltartóztatta, az adóvégrehajtó a harangokat félreverte, a falu népe összesodult, s a szekereket marhával együtt elrabolták! a nagyobb vérontást csakis előrelátó és erélyes intézkedésem gátolta meg. — A rablás utáni reggel azonnal a bethleni járás szolgabirói hivatalához siettem segílyt keresendő, ott sajnálkozásnál egyebet nem találtam, sőt mig én Deésre mentem az adófelügyelő urhoz, addig lakomba újból, most már csendőrékkel törtek be s újól 80 zsák rozsot ra-

boltak el, — raboltak — mondom, mert konstátálva van, hogy végrehajtási rendelettel nem bírtak, mert a kérdéses adótartozások, mint részint elintéztettek, részint függők, az adófelügyelőség által rendeletileg már hetekkel ezelőtt be lettek szüntetve. — Az adófelügyelő ur intézkedett az elrabolt tárgyak visszaadása iránt — a mit a falusi bíró és végrehajtó megtagadott. — csakis azután, hogy az adófelügyelő ur a végrehajtót hivatalából elcsapta és a tvszéki elnök a vizsgálóbíró kiküldte, adattak vissza az elrabolt tárgyak, már elveszett 12 zsák rozs hiával!”

Közgazdaság.

A győri első takarékpénztár üzletkimutatása 1879. évi október hó végén.

Összes betétek 2.904,87 . 435
Jelzálogkölesönök 1.804,933 . 94
Előlegek (kézi zálogkölesönök) 101,990 . —
Váltótárca 274,749 . 72
Folyó számlákon lévő követelések 479,385 . 14

Folyó havi forgalom:

Mult havi maradvány 32,579 . 33
Folyó havi bevétel 291,390 . 68
323,970 . 01
Folyó havi kiadás 290,284 . 51
" " maradvány 33,685 . 50
323,970 . 01

Győr, 1879. október 31. Az igazgatóság.

Feljegyzése

szab. s kir. Győr városa piacán 1879-ik évi október hó 31-ik napján különféle gabona, eledel és ital arainak.

N e m e	Leg-nagyobb		Leg-kisebb	
	frt	kr.	frt	kr.
Buza { tiszta	10	80	10	40
{ közönséges	10	20	9	80
{ kétszeres	—	—	—	—
Rozs	7	50	7	10
Árpa	6	40	6	—
Zab	4	—	3	60
Kukoricea	4	40	4	—
Köles	5	—	4	60
Bab	11	—	10	60
Burgonya	2	50	1	50
Széna { két lovas koesi	14	—	8	—
{ 100 kilogramm	2	—	1	—
Bor, egy hektoliter	14	—	6	—
Mund	Nr. 3	24	20	—
Zsemlye	Nr. 4	23	40	—
Kenyer	liszt, 100 kilogr.	22	50	—
Barna	—	21	30	—
Zsupp, 10 kilogramm	—	—	15	—

Behozatal:

Buza . . . 1233 hektoliter Kukoricea 2269 hektoliter
Rozs . . . 1000 " Köles . . . 1897 "
Árpa . . . 1854 " Bab . . . — "
Zab . . . 1345 " Burgonya . 999 "

Piaci árak 1879. október hó 31-éröl.

100 kilogrammonként. Fehér liszt 24 frt 20 kr. Közönséges liszt 22 frt 50 kr. Zsemle-liszt 22 frt 40 kr. Dara 26 frt 70 kr. Tehén-vaj 95 frt. Árpakása jobb-féle 20 frt. Árpakása közönséges 18 frt. — 1 kilogrammonként. Marhahús 60 kr. Borjúhús 80 kr. Birkahús 36 kr. Disznóhús 56 kr. Zsír 72 kr. Fehér liszt 25 kr. Közönséges liszt 23 kr. Zsemlye-liszt 24 kr. Dara 27 kr. Apró árpakása 20 kr. Közönséges árpakása 18 kr. Tehén-vaj 1 frt 10 kr. Fehér házi kenyér 18 kr. Közönséges kenyér 14 kr. Törött só 14 kr. Örlött só 16 kr. Irós-vaj 60 kr. Svájci sajt 60 kr. Közönséges sajt 40 kr. Csuka 80 kr. Ponty és harsca 60 kr. Aszalt szilva 26 kr. Bécsi borsó 22 kr. Közönséges borsó 12 kr. Bécsi lencse 22 kr. Közönséges lencse 12 kr. Köles-kása 12 kr. Bab 12 kr. Mak 30 kr. — Egy liter. Tej-föl 25 kr. Édes tej 8 kr. Közönséges fehér bor 30 kr. Közönséges vörös bor 40 kr. Közönséges sör 20 kr. Bor-czet 16 kr. Égett bor 80 kr. Rozs-palinka 40 kr. Slivovicza 60 kr. — 1 kgr. zöld káposzta 8 kr. 1 kgr. savanyu káposzta 10 kr. Tojának parja 8 kr. — Kemény fának 4 □ métere 18 frt. Lágy fának 4 □ métere 9 frt.

Nyilttér. *)

Van szerencsém a t. cz. közönség tudomására hozni, miszerint

ügyvédi irodám

Győrött, a **megyeházzal szemben** levő Király-féle ház első emeletén, megnyitottam.

Kisfaludy Miklós

köz- és váltó-ügyvéd.

*) E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő: **Dr. Karika Antal.**